

Sygn. akt III KK 469/22

POSTANOWIENIE

Dnia 16 grudnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Bojańczyk

po rozpoznaniu w dniu 16 grudnia 2022 r.
w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron
(art. 535 § 3 k.p.k.),
sprawy **R. O.**,
skazanego z art. 197 § 1 k.k. i in.,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie
z dnia 12 maja 2022 r., sygn. II Ka 519/21,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Brzesku
z dnia 4 października 2021 r., sygn. II K 247/21,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego R.O. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Brzesku z dnia 4 października 2021 r., sygn. II K 247/21, oskarżony R.O. został uznany winnym popełnienia pięciu czynów zarzuconych mu w akcie oskarżenia, przy czym pierwszy sąd zakwalifikował z art. 207 § 1 k.k., drugi, trzeci i czwarty stanowiące ciąg przestępstw z art. 197 § 1 k.k.,

art. 197 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 1 k.k. i z art. 197 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., a piąty z art. 198 k.k. Za czyny te wymierzono oskarżonemu odpowiednio jednostkowe kary: 6 miesięcy pozbawienia wolności, 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 10 miesięcy pozbawienia wolności (*pkt I, III, V*), a także orzeczono środki karne (tożsame dla każdego z ww. czynów): zakaz kontaktowania się z pokrzywdzoną B.O. i zbliżania się do niej na odległość mniejszą niż 30 metrów oraz nakaz opuszczenia lokalu mieszkalnego wspólnie z nią zajmowanego na okres 2 lat (*pkt II, IV, VI*). Na podstawie art. 91 § 2 k.k. w miejsce zbiegających się kar pozbawienia wolności wymierzono oskarżonemu karę łączną 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono oskarżonemu okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 9 marca 2021 r. godziny 13:00 do dnia 4 października 2021 r. godziny 12:00 (art. 63 § 1 k.k.) (*pkt VII*), zaś na podstawie art. 90 § 2 k.k. w miejsce zbiegających się zakazów kontaktowania się z pokrzywdzoną B.O. i zbliżania się do niej na odległość mniejszą niż 30 metrów oraz nakazów opuszczenia lokalu mieszkalnego wspólnie z nią zajmowanego wymierzono łączny zakaz kontaktowania się z pokrzywdzoną B.O. i zbliżania się do niej na odległość mniejszą niż 30 metrów oraz nakaz opuszczenia lokalu mieszkalnego wspólnie z nią zajmowanego na okres 3 lat (*pkt VIII*). Ponadto rozstrzygnięto w przedmiocie dowodów rzeczowych, kosztów pomocy prawnej, udzielonej oskarżycielce posiłkowej z urzędu i kosztów sądowych (*pkt IX, X, XI*). Orzeczenie to zostało poddane kontroli odwoławczej na skutek wniesienia apelacji przez obrońcę R.O..

Po rozpoznaniu apelacji Sąd Okręgowy w Tarnowie wyrokiem z dnia 12 maja 2022 r., sygn. II Ka 519/21, (*I*) zmienił zaskarżony wyrok sądu pierwszej instancji w ten sposób, że: uchylił ustępy II, VII i VIII (*pkt 1*), w ustępie I na podstawie art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. i art. 632 pkt 2 k.p.k. uniewinnił R.O. od popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia, a kosztami postępowania w tej części obciążył Skarb Państwa (*pkt 2*), na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 86 § 1 k.k. i art. 91 § 2 k.k. w miejsce kar pozbawienia wolności orzeczonych za zbiegające się przestępstwo i ciąg przestępstw wymierzył oskarżonemu karę łączną 2 lat i 7 miesięcy pozbawienia wolności (*pkt 3*), zaś na podstawie art. 90 § 2 k.k. w miejsce środków karnych orzeczonych za zbiegające

się przestępstwo i ciąg przestępstw wymierzył łączny środek karny zakazu kontaktowania się z pokrzywdzoną B.O. i zbliżania się do niej na odległość mniejszą niż 30 metrów oraz nakazu opuszczenia lokalu mieszkalnego zajmowanego wspólnie z pokrzywdzoną na okres 3 lat (pkt 4), (II) a w pozostałym zakresie utrzymał zaskarżony wyrok w mocy i zwolnił oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze oraz (III) rozstrzygnął w przedmiocie kosztów pomocy prawnej, udzielonej oskarżycielce posiłkowej z urzędu.

Od tego rozstrzygnięcia kasację wywiódł obrońca skazanego R.O.. Zaskarżając wyrok Sądu Okręgowego w Tarnowie w części co do punktu: I ad.) 1, 3 i 4; pkt. II oraz pkt. III. zarzucił mu:

1. rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku, tj.:
 1. art. 433 w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegające na nienależytym rozważeniu i nieprawidłowym ustosunkowaniu się do zarzutów odwoławczych, o których mowa w pkt. I b, c, d i g apelacji, w konsekwencji wydanie wyroku bez właściwego rozpoznania apelacji wywiedzionej przez obrońcę;
 2. art. 7 k.p.k. oraz art. 4 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów wyrażającej się w selektywnym dopasowaniu dowodów na potwierdzenie przyjętej przez sąd wersji zdarzeń opierającej się wyłącznie na rozbieżnych zeznaniach pokrzywdzonej, wbrew zasadom prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, bez prawidłowego uzasadnienia przyjętej wersji z pominięciem istotnych okoliczności mogących mieć wpływ na rozstrzygnięcie, co w konsekwencji doprowadziło do skazania R.O. za czyny, których nie popełnił;
 3. art. 2 § 2, art. 4, art. 5 § 2, art. 7 i art. 410 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 i 2 i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nienależyte rozpoznanie sprawy przez sąd drugiej instancji polegające na przyjęciu, że:
 - wersję pokrzywdzonej o zgwałceniu jej przez męża w pośredni sposób potwierdzają obrażenia ciała stwierdzone u niej przez biegłego lekarza w

sytuacji, gdy lekarz nie stwierdził u pokrzywdzonej obrażeń, które potwierdziłyby dokonanie gwałtu,

- opinie biegłych jawią się jako pełne, jasne i nie zawierające jakichkolwiek wewnętrznych sprzeczności, a tym samym są w pełni wiarygodnym dowodem, gdy w rzeczywistości opinie biegłych były niepełne bowiem zawierały jedynie lakoniczne stwierdzenia;

4. art. 5 § 2 k.p.k., poprzez rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości odnośnie do czynności sprawczych w zakresie przestępstw zarzucanych skazanemu z art. 197 § 1 i 2 k.k., art. 157 § 2 k.k. i art. 198 k.k. na niekorzyść oskarżonego zamiast na jego korzyść;
5. rażące naruszenie przepisów prawa materialnego, które mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku, tj.:
 1. art. 197 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 198 k.k. poprzez ich zastosowanie w sytuacji, gdy skazany swym zachowaniem nie wyczerpał znamion tych przestępstw, a żona skazanego przez wiele lat uważała zachowania męża w sferze intymnej za normalne i dlatego im się nie sprzeciwiała i nie stawiała rzeczywistego oporu przed odbyciem stosunku uważając go za normalną małżeńską powinność i dopiero po wielu latach zaczęła oceniać jego zachowania krytycznie.

Ostatecznie autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego kasacją wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie w ww. części i przekazanie sprawy temuż sądowi do ponownego rozpoznania ewentualnie, przy uznaniu oczywistej niesłuszności skazania, o uniewinnienie R.O. od zarzucanych mu czynów. Jednocześnie na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. wniósł o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Rejonowego w Brzesku z dnia 4 października 2021 r., sygn. II K 247/21 do czasu rozpoznania kasacji.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Rejonowej w Brzesku wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego R.O. okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym, co uzasadniało jej rozpoznanie i oddalenie na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.).

Przed przystąpieniem do oceny podniesionych w kasacji zarzutów należy podkreślić, że nadzwyczajny środek zaskarżenia uregulowany w przepisach Rozdziału 55 Kodeksu postępowania karnego nie jest nakierowany na wywołanie i przeprowadzenie w procesie kolejnej kontroli o charakterze apelacyjnym. Celem postępowania kasacyjnego nie jest ponowna weryfikacja orzeczenia sądu *meriti*. Kasacja i jej zarzuty mogą być skierowane wyłącznie przeciwko prawomocnemu orzeczeniu sądu *ad quem* (art. 519 k.p.k.). W konsekwencji w nadzwyczajnym środku zaskarżenia zasadniczo wolno poddawać w wątpliwość jedynie te uchybienia, których dopuścił się sąd w trakcie postępowania odwoławczego. Uchybienia te muszą mieć ponadto szczególny charakter. Po pierwsze, muszą to być uchybienia dające się zakwalifikować jako „rażące naruszenia” w rozumieniu przepisu art. 523 § 1 zd. pierwsze k.p.k., po drugie zaś ich zaistnienie w postępowaniu odwoławczym (dla skuteczności kasacji) powinno prowadzić do ustalenia, że mogły one mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia. Trzeba ponadto podkreślić, że zgodnie z ugruntowaną praktyką orzecniczą najwyższej instancji sądowej, zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może stanowić podstawy kasacji, jako niemieszczący się w ramach założeń kasacyjnych, o których mowa w przepisie art. 523 § 1 zd. pierwsze k.p.k.

Zestawienie ze sobą zarzutów przedstawionych w zwyczajnym środku zaskarżenia z zarzutami wyartykułowanymi w nadzwyczajnym środku zaskarżenia dowodzi, że zarzuty z pkt. I b, c, d i g apelacji wniesionej wcześniej od wyroku Sądu Rejonowego w Brzesku z dnia 4 października 2021 r. (obraza art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 424 § 1 i 2 k.p.k.) odpowiadają w istocie zarzutom zawartym w pkt. I b, c, d *petitum* kasacji, które zostały albo powtórzone albo zmodyfikowane w sposób umożliwiający „przekwalifikowanie” ich na zarzuty kasacyjne (poprzez dodanie do kwalifikacji art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k.). W sposób jednoznaczny świadczy to o tym, że autor kasacji usiłuje ponownie poddać kontroli odwoławczej orzeczenie sądu pierwszej instancji, ignorując wymogi wynikające z normatywnego ukształtowania podstaw

kasacyjnych. Powtórzenie zarzutów apelacyjnych nie może wszak stanowić podstawy do inicjowania kontroli o charakterze kasacyjnym. Regulacje zawarte w ustawie postępowania karnego dopuszczają kwestionowanie nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia jedynie orzeczenia sądu instancji odwoławczej i przeprowadzenie oceny prawidłowości orzekania tego sądu.

Przechodząc do analizy zarzutu z pkt. I a *petitum* kasacji oraz częściowo zarzutu z pkt. I c *petitum* kasacji zauważyć należy, że zgodnie z treścią art. 433 § 2 k.p.k. sąd odwoławczy jest obowiązany rozważyć wszystkie wnioski i zarzuty wskazane w środku odwoławczym, chyba że ustawa stanowi inaczej. Z kolei art. 457 § 3 k.p.k. stanowi, że w uzasadnieniu należy podać, czym kierował się sąd wydając wyrok oraz dlaczego zarzuty i wnioski apelacji sąd uznał za zasadne albo niezasadne. W tym zakresie w bogatym orzecznictwie Sądu Najwyższego sygnalizuje się, że „kwestionowanie spełnienia przez sąd odwoławczy standardu kontroli rzetelnej obarczone jest dodatkowym wymogiem, precyzyjnego wykazania, które z zarzutów apelacyjnych nie zostały w ogóle rozpoznane (art. 433 § 2 k.p.k.) i że uchybienie takie mogło mieć istotny wpływ na treść zapadłego rozstrzygnięcia. W przypadku podniesienia zaś naruszenia art. 457 § 3 k.p.k., należy mieć dodatkowo na uwadze, że sporządzenie uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego, następuje już po wydaniu orzeczenia, co w świetle brzmienia art. 537a k.p.k., nie może powodować uchylecia wyroku tylko z tego powodu, że nie spełnia ono wymogów art. 457 § 3 k.p.k.” (por. m. in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2020 r., sygn. IV KK 442/20, SIP «Legalis» nr 2505038). Zestawienie uzasadnienia sporządzonego przez sąd drugiej instancji oraz zarzutów odwoławczych przekonuje o rzetelności postępowania odwoławczego. Lektura uzasadnienia sądu *ad quem*, pozwala na poznanie motywów, które legły u podstaw podjętej przez ten sąd decyzji i argumentacji, która doprowadziła go do określonej oceny zarzutów odwoławczych. I tak, co do zarzutów obrazy przepisów prawa procesowego z pkt. I b, c, d i g apelacji w zakresie, w jakim dotyczą przypisania R.O. przestępstw przeciwko wolności seksualnej, Sąd Okręgowy w Tarnowie odniósł się na k. 4-7 uzasadnienia (sekcja 3 uzasadnienia formularzowego) do zarzutów sformułowanych w apelacji. Na k. 6 zbiorczo odniósł się do zarzutów z pkt. I b, c i d dotyczących kwestii oceny dowodów z zeznań pokrzywdzonej B.O. i

wyjaśnień oskarżonego R.O.. Sąd drugiej instancji w tym zakresie w sposób następujący uzasadnił niezasadność zarzutów podniesionych w środku odwoławczym: „wbrew stanowisku apelantki sąd rejonowy w zgodny z zasadami wiedzy, doświadczenia życiowego oraz logicznego myślenia sposób ocenił te dowody. Co do zeznań pokrzywdzonej należy zwrócić uwagę, że zostały złożone w sposób bardzo spontaniczny, pod wpływem informacji (porady) uzyskanej przez pokrzywdzoną w instytucji pomocowej. W jasny, stanowczy i zasadniczo konsekwentny w toku postępowania sposób obrazują one inkryminowane zachowania oskarżonego. Specyfika czynów sprawiła, że nie miały one świadków w osobach trzecich. Depozycje pokrzywdzonej znajdują fragmentaryczne potwierdzenie w zeznaniach jej syna oraz - rzecz szczególnie istotna - opinii psychologicznej, wskazującej nie tylko na brak wątpliwości co do psychologicznej wiarygodności zeznań, ale także na przejawianie przez nią cech ofiary przemocy i doświadczenie przemocy seksualnej (k. 190). Argumentacja apelacji przeciwstawia tym konstatacjom jedynie subiektywne oceny, zaś twierdzenie, że pokrzywdzona pozostawała z oskarżonym w konflikcie i miała interes w obciążaniu go, jest bezwartościowe argumentacyjnie, gdyż można je przedstawić w każdej sprawie mającej w tle konflikt rodzinny. Tymczasem u pokrzywdzonej doszło do pewnego przełomu świadomościowego co do swych praw i niezgody na dalsze wykorzystywanie seksualne wbrew jej woli, par excellence gwałcenie jej. Tym właśnie podyktowane było zawiadomienie. W perspektywie powyższych uwag racją odmowy wiary wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie, w jakim kwestionował on sprawstwo co do zarzuconych mu przestępstw przeciwko wolności seksualnej, był ich logiczny stosunek do zeznań pokrzywdzonej. Wyjaśnienia te stanowiły po prostu podyktowaną linią obrony reinterpretację zaistniałych zdarzeń. Jako takie zostały prawidłowo ocenione przez sąd pierwszej instancji”. Także zarzut apelacyjny z pkt. I g dotyczący obrazy art. 424 § 1 i 2 k.p.k., znalazł się w polu widzenia sądu *ad quem*, który odniósł się do niego na k. 6-7 uzasadnienia (sekcja 3 uzasadnienia formularzowego) wskazując, że „zarzut dotyczący naruszenia przepisów o uzasadnieniu jest bezprzedmiotowy - ewentualna obraza art. 424 k.p.k., jako regulującego zagadnienia czynności sądu podejmowanych po wydaniu wyroku (sporządzenie uzasadnienia), nigdy nie może mieć wpływu na treść

rozstrzygnięcia, nie znajduje zatem relewancji w perspektywie dyspozycji art. 438 k.p.k.". Z powyższych względów zarzut naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. okazał się bezzasadny.

Podobnie, w ocenie Sądu Najwyższego, niezasadne okazało się podniesione w kasacji uchybienie art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., którego zaistnienie próbował wykazać skarżący w zarzucie z pkt. 1 b i częściowo w zarzucie z pkt. I c *petitum* kasacji. Formułowanie twierdzenia o naruszeniu swobodnej oceny dowodów przez sąd jest możliwe tylko wówczas, gdy sąd *ad quem* przeprowadzał samodzielnie dowody w postępowaniu odwoławczym. Jeśli chodzi o art. 410 k.p.k., to należy mieć na uwadze, że przepis ten ma zastosowanie w postępowaniu odwoławczym, jeżeli w tej fazie postępowania sąd przeprowadza postępowanie dowodowe co do istoty sprawy, a więc gdy dochodzi do uzupełnienia postępowania dowodowego lub odmiennej oceny zebranego materiału dowodowego oraz poczynienia przez sąd *ad quem* odmiennych ustaleń faktycznych i ewentualnie do wydania wyroku zmieniającego orzeczenie sądu *a quo* (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 2012 r., sygn. IV KK 398/11, SIP «Legalis» nr 492159; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2012 r., sygn. IV KK 314/12, SIP «Legalis» nr 551848). Z zapatrywaniem tym w pełni harmonizuje pogląd, zgodnie z którym w sytuacji, w której sąd odwoławczy nie zmieniając zaskarżonego wyroku co do istoty, nie czyni tym samym własnych ustaleń faktycznych i nie dokonuje ponownej, własnej oceny dowodów, nie może obrazić przepisu art. 410 k.p.k. (tak np. w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2017 r., sygn. V KK 289/17, SIP «Legalis» nr 1715544). W niniejszej sprawie postępowanie dowodowe nie zostało jednak uzupełnione przez Sąd Okręgowy w Tarnowie, który nie przeprowadzał żadnych dowodów, które miałyby uzupełnić podstawę dowodową dla ustaleń faktycznych dokonywanych w sprawie, a zatem nie mógł on naruszyć wskazanych norm prawnych.

Również zarzut naruszenia art. 4 k.p.k. sformułowany w zarzucie z pkt. 1 b i częściowo w zarzucie z pkt. I c *petitum* kasacji oraz zarzuty naruszenia art. 2 § 2 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. wskazane przez skarżącego w zarzucie z pkt. 1 c i zarzucie z pkt. I d *petitum* kasacji uznać należy za pozbawione zasadności. Zauważyć należy, że naruszenie przepisu art. 5 § 2 k.p.k. stanowiło podstawę zarzutu

apelacyjnego z pkt I b, który został oceniony przez sąd odwoławczy z należytą starannością, tak w odniesieniu do zeznań pokrzywdzonej B.O. jak i w związku z podnoszonym przez skarżącego brakiem świadomości skazanego co do bezprawności jego zachowań w zakresie czynu zakwalifikowanego z przepisu art. 197 § 1 i 2 k.k., art. 157 § 2 k.k. i art. 198 k.k. W toku procedowania, zarówno w toku pierwszej, jak i drugiej instancji, nie doszło też do naruszenia przepisów prawa o charakterze gwarancyjnym, w tym zasady prawdy materialnej (art. 2 § 2 k.p.k.) i zasady obiektywizmu (art. 4 k.p.k.). Sąd odwoławczy w sposób bardzo wnikliwy i szczegółowy pochylił się nad kwestią oceny dowodów z zeznań pokrzywdzonej i wyjaśnień oskarżonego, również w konfrontacji z innymi dowodami zgromadzonymi w sprawie, jak opinie biegłych, a także kwestią świadomości R.O. co do popełnienia czynu z art. 197 § 1 i 2 k.k., art. 157 § 2 k.k. i art. 198 k.k., gdyż jak już wcześniej wspomniano, powyższe kwestie również stanowiły przedmiot podniesionego zarzutu apelacyjnego.

Przechodząc z kolei do oceny zarzutu skarżącego oznaczonego jako pkt II a *petitum* kasacji, a dotyczącego rażącego naruszenia przepisów prawa materialnego (art. 197 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 198 k.k.), to i ten zarzut należało uznać za oczywiście bezzasadny. Dostrzec należy, że kierując te zarzuty – czysto formalnie – przeciwko orzeczeniu sądu drugiej instancji, skarżący popada w sprzeczność. Jeżeli obrońca skazanego chciał zarzucić, że Sąd Okręgowy w Tarnowie uznał, iż skazany popełnił przypisane mu przestępstwa z art. 197 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 198 k.k., mimo iż zachowanie jego nie wypełniło znamion ujętych w jego kwalifikacji przepisów prawa materialnego, to w istocie zarzucił w sposób zakamuflowany błąd w ustaleniach faktycznych. Sąd *ad quem* nie stosował przecież tych przepisów prawa materialnego. W rzeczywistości zarzuty obrały przepisy prawa materialnego kierowane są (i zostały zresztą już wyartykułowane w apelacji od wyroku sądu pierwszej instancji właśnie jako zarzut błędu w ustaleniach faktycznych) pod adresem Sądu Rejonowego w Brzesku, który ocenił dowody w sposób zgodny z treścią art. 7 k.p.k. Obrońca skazanego nie wyodrębnił ich wprawdzie w wywiedzionej apelacji pod postacią odrębnych jednostek redakcyjnych, zawarł je jednak w końcowej części uzasadnienia zwyczajnego środka odwoławczego, co nie umknęło uwadze sądu drugiej instancji, który odniósł

się do nich w uzasadnieniu formularzowym wyroku (k. 7). Utrzymując – co do zasady – zaskarżony wyrok w mocy w zakresie przypisanych R.O. przestępstw przeciwko wolności seksualnej, Sąd Okręgowy w Tarnowie nie przeprowadzał własnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego w zakresie czynów zakwalifikowanych jako przestępstwa z art. 197 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 198 k.k., ale sprawdzał tylko (w związku z apelacją wniesioną przez obrońcę skazanego i to tylko w takim kształcie, w jakim została ona skonstruowana przez jej autora) trafność oceny dowodów dokonanej przez sąd *meriti*. Ponadto w licznych orzeczeniach Sąd Najwyższy od dekad konsekwentnie podkreśla, na co wskazano już wyżej, że kasacja nie inicjuje kolejnej kontroli instancyjnej, a jej funkcją nie jest powielanie kontroli instancyjnej i przeprowadzenie jej po raz wtóry. Celem nadzwyczajnego środka zaskarżenia jest wyeliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń, które z uwagi na wyjątkowo poważne uchybienia, którymi są dotknięte, nie powinny funkcjonować. Formułując zarzuty w takim kształcie (pkt II a *petitum*) autor kasacji nie dostrzega tych uwarunkowań postępowania kasacyjnego, skoro w części motywacyjnej kasacji ograniczył się jedynie do poczynienia kilku uwag o polemicznym charakterze, które nawiasem mówiąc znalazły się już w polu widzenia sądu *ad quem*.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy oddalił kasację jako oczywiście bezzasadną, o kosztach sądowych postępowania kasacyjnego orzekając na podstawie art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.

Wobec oddalenia kasacji jako oczywiście bezzasadnej rozpoznanie wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie z dnia 12 maja 2022 r., zmieniającego wyroku Sądu Rejonowego w Brzesku z dnia 4 października 2021 r. (art. 532 § 1 k.p.k.), zawartego w nadzwyczajnym środku zaskarżenia, stało się bezprzedmiotowe.

[as]